

GESTRAND

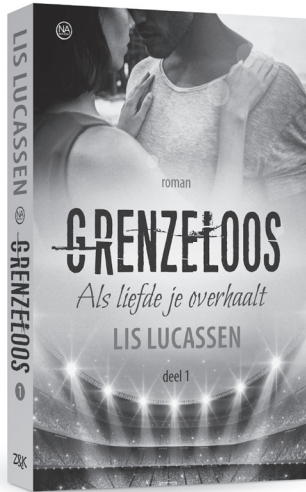
Als liefde je overvalt

LIS LUCASSEN

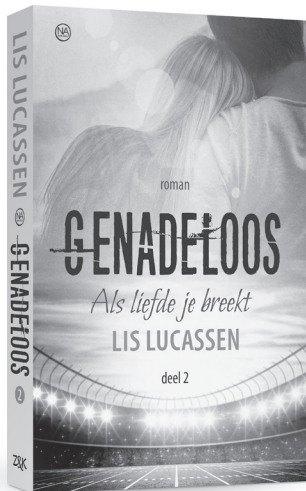
short read

GESTRAND

Deze serie bestaat uit de romans:

ISBN 9789401911122 | ISBN e-book 9789401911139

ISBN 9789401915311 | ISBN e-book 9789401915328

Lis Lucassen

Gestrand

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401916004
ISBN e-book 9789401915991
NUR 340

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.lislucassen.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1.

Ren

Vanaf de zijlijn tuur ik over het veld. De eerste wedstrijd van het seizoen speelden we hier ook en het verschil in sfeer kon niet groter. Het team van Caltech is alle bezieling kwijt. Ik kijk toe hoe onze verdediging meesterlijk elke aanval die wordt uitgezet weet te stoppen. De QB van de Sharks roept elk spel op en speelt technisch foutloos, maar wat hem zo gevaarlijk maakt, zijn vastberadenheid en overtuiging, is verdwenen. Net als zijn *tight end*, die, als ik het mag geloven, dit seizoen hoogstwaarschijnlijk ook niet meer terugkomt op het veld.

Het scorebord blijft ongewijzigd en er worden geen enkele yards door de Sharks goedge maakt. Ik leef voor de overwinning, maar kan niet zeggen dat ik me hier goed bij voel. Als ik naar mijn team kijk, zie ik hetzelfde. Er is geen plezier en als eindelijk het eindsignaal klinkt, staan mijn teamleden zwijgend op, hun hoofden gebogen alsof we ons moeten schamen voor onze overwinning. De high die ik normaal gesproken voel na elke wedstrijd – een van de redenen waarom ik football speel en waarom ik er zo verdomd goed in ben, ik kan niet zonder die high – blijft uit. In plaats daarvan is er een leegte.

Ik schud mijn hoofd in een poging de negativiteit van me af te schudden en jog het veld op, om de felicitaties in ontvangst te nemen. Van Tyler, die de verdediging aanstuurt, krijg ik een paar stevige schouderkloppen. En na een handdruk van onze kicker, James, een ielig ventje dat bijna bezwijkt als een van de linebackers, Maurice zo te zien, hem een beuk tegen zijn schouder geeft om hem te feliciteren met zijn twee geslaagde doelpunten, loop ik naar Thor. Ik sla mijn arm om zijn schouders.

‘Niet je beste wedstrijd, Shepherd,’ mompel ik en ik beuk met mijn helm tegen zijn borst. ‘Het spijt me, gast. Gecondoleerd.’

Ik voel hoe hij even verstijft, dan zijn schouders laat zakken. 'Dank je, McMillen. Jullie hebben bloemen gestuurd.'

Ik knik, al moet ik eerlijk bekennen dat ik er niets van afweet. Waarschijnlijk is het via de pr-afdeling van de universiteit gegaan, die dat soort dingen ook voor het team regelt. Ik laat mijn arm van zijn schouders glijden en kom tegenover hem staan. We zijn even groot en schelen niet zoveel in gewicht. Thor Shepherd is een van de beste quarterback's uit de divisie en het feit dat hij zich niet heeft ingeschreven voor de *draft* dit jaar, verbeterde mijn positie aanzienlijk. Niemand vindt het prettig om tweede viool te spelen, ik al helemaal niet.

Ik wil nog wel wat tegen hem zeggen, maar heb geen idee hoe ik in dit soort situaties moet handelen. Ongemakkelijk haal ik mijn hand door mijn haar.

Thor redt me door van onderwerp te veranderen. 'Ik hoorde dat je in de *draft* zit? Heb je al een idee voor welk team je wilt spelen? De Giants doen het goed dit seizoen en ik begreep dat je uit New York kwam? Dat je familie daar nog zit?'

De grijns die tegenwoordig altijd op mijn gezicht lijkt te verschijnen als het over de *draft* gaat, bevriest rond mijn lippen en ongemakkelijk schraap ik mijn keel. 'Alles aan de westkust is prima,' mompel ik dan.

Thor laat zijn blik over mijn gezicht glijden. Daarom is hij een goede QB. Een van de beste. Hij is niet te bedonderen. In zijn donkere ogen flitst pijn door die niets te maken heeft met een stevige tackle na een goede wedstrijd. Hij zegt echter niets en daar ben ik hem dankbaar voor. Ik heb weinig zin om te praten over mijn familieperikelen, die door een gast als Thor Shepherd zeker weten in de categorie van onbeduidend en 'luxeproblemen van verwende kakkers' worden geschaard. Het feit dat mijn familie zich op dit moment helemaal niet in New York bevindt, op amper een paar uur afstand, en dat ze nog altijd de moeite niet hebben genomen om me te komen zien spelen, zegt genoeg over die verstandhouding.

Ik hoor Maurice mijn naam roepen en steek mijn hand uit naar Thor. 'Tot de volgende,' zeg ik en hij knikt.

'Tot de volgende. Waar we jullie wel weer van het veld veggen.'

Hij grijnst, maar ik zie dat zijn aandacht ergens anders is. Zijn blik glijdt over de tribune, waar alle toeschouwers inmiddels zachtjesaan aan het weggaan zijn. Ik weet dat ik niet hoeft te zoeken naar bekenden, naar de familie waarover hij het zonet had. Het merendeel ervan draagt de kleuren van de Sharks, het blauw en zilver deint op en neer als de oceaan waaraan de universiteit ligt. Er zijn genoeg supporters van de Bees meegekomen uit Las Vegas, maar de zwart met gele shirts zijn toch overduidelijk in de minderheid.

Ik neem afscheid van Shepherd en loop naar Maurice. Samen verdwijnen we in de catacomben naar de kleedkamers en de douches. De warme straal doet mijn beurse lijf goed en ik blijf er extra lang onder staan, luisterend naar het gejoel en gelach van mijn teamgenoten.

Eenmaal in de bus op weg terug naar huis laat ik me achteroverzakken in mijn stoel en zet mijn koptelefoon op. Op de een of andere manier heb ik even geen zin in het domme gelul van mijn teamgenoten, die nu al plannen welk verenigingshuis het beste overwinningfeest gaat geven en waar ze over een paar uur, als we weer op de campus worden afgezet, zo snel mogelijk naartoe kunnen gaan. Het korte gesprek met Shepherd heeft vervelende herinneringen opgerakeld. Ik sluit mijn ogen en hoop een paar uurtjes slaap te pakken, voordat ik me overgeef aan de verleiding en kies voor een nieuw feest met dezelfde koppen en hetzelfde verloop als altijd. Alles om het onvermijdelijke maar te kunnen uitstellen. Dat ik niet uitkijk naar morgen is een understatement.

Na een tijdje dommelen voel ik hoe iemand in de stoel naast me ploft. Ik trek een oog open en kijk in het gezicht van Tyler, die zich met een grijns over me heen buigt en de koptelefoon van mijn hoofd trekt. 'Het gepeupel heeft honger,' klinkt het boven het geschreeuw en valse gezang in de bus uit.

'Coach...' begin ik, maar ik weet dat het weinig zin heeft. Coach Brenner zit vanavond niet op zijn vaste plek voor bij de chauffeur, om het 'gepeupel', zoals hij zijn spelers graag noemt, in het gareel te houden. Halverwege de wedstrijd werd hij weggeroepen omdat zijn vrouw ging bevallen. Het was een lastige keuze geweest die uiteindelijk niet zo heel lastig werd toen zijn vrouw zelf aan de lijn

kwam en hem voor de keus stelde: of hij kwam onmiddellijk naar het ziekenhuis, of zijn zoon zou opgroeien zonder ooit in aanraking te komen met de heilige sport des Footballs. Ik heb de beste man nog nooit zo snel een veld af zien rennen.

‘Kom op, Ren, er zit hier vast wel een of andere vreetschuur langs de kant van de weg. Dan kan de chauffeur ook een kop koffie drinken. Heb je die kerel gezien? Volgens mij is hij al weken dood en heeft niemand de moeite genomen om hem dat te vertellen.’ Tyler rilt en schudt zijn hoofd. ‘Een facial zou die gast goeddoen.’

Ik trek een wenkbrauw op en prik met mijn vinger tussen de keurig bijgeplukte wenkbrauwen van mijn teamgenoot. ‘Niet iedereen heeft zijn schoonheidsspecialist onder een sneltoets.’

‘Als man moet je er ook voor werken. Meer zeg ik niet. En trouwens, ik heb jou niet horen klagen eergisteren tijdens die massage. En ook niet tijdens die manicure na afloop.’ Tyler slaat mijn hand weg en ik kan een lach niet onderdrukken. Ik vrees dat ik het feit dat hij me voor mijn verjaardag, die al twee maanden geleden was, een cadeaubon voor een manicurebehandeling gaf en dat ik nog ben gegaan ook, nog tot in lengte van dagen zal moeten aanhoren. Eigenlijk was het niet eens een echte cadeaubon, maar eerder een kortingskaart voor ‘tweede behandeling gratis’, zodat hij zelf ook mee kon. En ik weet vrij zeker dat zijn gerotzooi in de dameskleedkamer na afloop, met diezelfde manicure, niet bij de behandeling hoorde. Als er een gast op deze aardkloot is die er níét voor hoeft te werken, dan is het Tyler wel.

‘Maar wat zeg je ervan, minibaas? Go of no-go?’

Het gejoel in de bus verstomt en ik voel alle blikken op ons gericht. Stelletje wolven. Mijn zwijgen wordt opgevat als instemming en voor ik kan terugkrabbelen, iets wat ik toch niet zou doen – twijfel is je eigen doodsvonnissen tekenen, aldus mijn vader – is Tyler opgestaan en koerst hij door het smalle gangpad naar de chauffeur. Ik laat mijn hoofd tegen de hoofdsteun achter me vallen en werp een blik uit het raam. Het begint te schemeren en de vele kleurrijke lichtjes van de Strip, die me altijd uit mijn melancholie weten te trekken, zijn helaas in nog geen velden of wegen te bekennen.

2.

Juliette

Ik ben niet arrogant. Zeker niet als ik zeg dat ik van veel dingen wel iets afweet. Bijvoorbeeld hoelang de Golden Gate Bridge is (2727 meter om precies te zijn en ik ben van plan eroverheen te rijden). De lengte van de Brooklyn Bridge in New York? Daar hoef ik niet over na te denken. Die is iets korter, 1825 meter, en ook daar ga ik nog eens overheen. Ooit. Waar ik niets van afweet? Totaal geen kaas van heb gegeten? Van auto's. Eén ding weet ik wel. Dat ze het zouden moeten doen, als je de sleutel erin steekt en die omdraait, zoals bij mijn oude bakje thuis. Bij dit onding duurde het even voor ik besefte dat je op de grote knop met 'start' moest drukken. Noem me ouderwets, maar wat is er mis met het oude principe van 'sleutel omdraaien en gaan'? En alsjeblieft, begin niet over het feit dat alle Amerikaanse auto's een pook missen. Welk model je ook kiest, je rijdt hier automatisch.

Wanhopig probeer ik het nog eens. Mijn wijsvinger doet er pijn van, zo hard ram ik hem tegen het knopje, terwijl ik een vloek onderdruk. Waarom nu? Waarom ik? Wáárom, gewoon.

Zwelgen in zelfmedelijden heeft geen zin, dat heb ik de afgelopen tijd al genoeg gedaan. Het ging net zo goed! Een heerlijke week vrijheid. Geen gezeur. Geen Bridezilla. Ik wist dat karma en ik nog een appeltje met elkaar te schillen hadden, maar ik dacht dat ik nu wel genoeg boete had gedaan.

Blijkbaar niet.

Ik onderdruk een vloek en priem nog een laatste keer tegen de knop. De huurauto, een geweldige Mustang waarop ik mezelf heb getrakteerd, geeft geen kik. Geen sputter. Helemaal niets. Kwaad geef ik een stomp tegen het stuur, waar ik direct spijt van heb aanzien de zijkant van mijn hand nu pijn doet en ik moet oppassen dat ik de nagels, die ik met zoveel wilskracht heb laten groeien, niet

breek. Hannelore zou een rolberoerte krijgen als ik aankom met negen nagels in plaats van tien. Laat staan hoe ze zou flippen als ik te laat kom, of helemaal niet... Het zou het bijna waard zijn, bedenk ik dan vals. Bijna...

Met een zucht stap ik uit en smijt de deur van de glimmende, blauwe sportwagen met kracht dicht. Overbodig of niet, de trap die ik tegen de voorband geef, geeft me nog enigszins een beetje een goed gevoel.

'Stomme kloteauto!' snuif ik en ik sla met platte handen op het dak. 'Ugh!' Ik geef nog een extra klap op het dak. Even ben ik compleet verloren, hulpeloos. En ik haat dat gevoel. Ik háát het! Geïrriteerd veeg ik het haar uit mijn gezicht en als ik eindelijk opkijk, zie ik ze. En ze kijken naar me. *Allemaal.*

Een groepje jongens, mannen, staat naar me te kijken. Het zijn er een stuk of vijf. Uit de bus stappen nog meer jongens, mannen... Spelers, realiseer ik me als ik het logo op hun shirts en hoodies zie. Ik werp een boze blik op het groepje en gelukkig snappen ze de hint. Althans, vier van hen. De ene die overblijft, is waarschijnlijk iets te vaak op zijn hoofd gestuiterd, want hij heeft het lef om naar me toe te lopen, in plaats van met zijn vrienden mee het wegrestaurant in. Of... lopen... Dat is niet helemaal de juiste omschrijving van de manier waarop hij mijn kant uit beweegt. Vol overtuiging en zelfvertrouwen. Alsof ik blij mag zijn dat hij deze route heeft gekozen.

Ik ken dat type. Van die verwaande rijkeluisjochies die denken overal maar recht op te hebben. Ik heb er genoeg in mijn familie. Ook van de vrouwelijke variant, trouwens.

'Dat is natuurlijk geen manier om zo'n auto te behandelen,' begint hij en hij legt zijn handpalm op de motorkap. Hij heeft sierlijke handen, valt me op. Lange vingers. Keurige, schone nagels. Zoals ik al dacht: rijkeluisventje. Ik snuif en vouw mijn armen voor mijn borst. Zijn blik glijdt van mijn ogen naar mijn borsten, en langzaam weer terug. Het vervelende is dat zijn blik als een aanraking voelt, eentje die ik helemaal niet erg vind.

'O ja? En hoe moet je een auto die je onderweg naar je bestemming laat staan dan wel behandelen?' kaats ik terug.

Er verschijnt een uitdagende grijns rond zijn lippen, waar hij

met het puntje van zijn tong langs gaat, voor hij me aankijkt en antwoord geeft. 'Met een beetje meer liefde, misschien?' Zijn hand glijdt over de motorkap van de Mustang en ik verschiet bijna van kleur. 'Een beetje meer... aandacht?'

'Nou, wat het dan ook mag zijn, het heeft weinig zin meer, want ik sta hier dus mooi al bijna twee uur stil. Ik heb het verhuurbedrijf gebeld, maar die hebben niet zo'n haast om iemand te sturen die dit probleem verhelpt, en ik heb dat wel. Haast, dus,' loop ik leeg tegen deze knappe vreemdeling.

Hij kijkt me onderzoekend aan en steekt dan zijn hand uit. De hand waarmee hij even ervoor nog mijn huurauto aan het strelen was. Na een korte aarzeling leg ik mijn hand in de zijne. Zijn palm is warm en ruw, heel anders dan je op het eerste gezicht zou verwachten bij zulke verzorgde nagels.

'Ren,' stelt hij zich voor.

'Juliette,' mompel ik terug. 'Julie,' voeg ik er dan snel aan toe als ik hem moeilijk zie kijken. Zo reageren de meeste Amerikanen op de Nederlandse uitspraak van mijn naam, is me de afgelopen weken opgevallen. Het is makkelijker om het af te korten, daar bakken ze tenminste nog iets van. En dan hoef ik tenminste niet te luisteren naar de ontzettend overdreven uitspraak die ze hier voor mijn naam hebben en die me op de een of andere manier altijd de rillingen bezorgt. Met name de barista's van Starbucks hebben daar een handje van en die zijn dan ook de reden waarom ik mijn naam hier afkort. En dan nog... Hoeveel verhaspelingen ik niet op mijn bekertjes heb gehad. En van allemaal heb ik een foto gemaakt. 'Ik kom uit Europa,' voeg ik eraan toe, alsof dat alles verklaart.

'Nou, Julie uit Europa, het ziet er naar uit dat je vastzit tussen Las Vegas en LA. Welke kant moet je op?' Hij laat mijn hand los en steekt zijn handen in de zakken van zijn trainingsbroek, die ook geel-zwart is. Ik begin te vermoeden dat dat zijn teamkleuren zijn en pijnig mijn hoofd welke sport hij zou kunnen beoefenen. Hij is lang, maar niet lang genoeg om op hoog niveau basketbal te spelen. En dat het een team is dat ergens in de hoogste regionen van de sport staat, is wel duidelijk aangezien ze reizen met een eigen bus, met daarop groots het logo van een bij en daaronder...

‘Las Vegas Bees,’ lees ik hardop en ik kijk op. ‘Gaan jullie naar Las Vegas? Nu?’ Er klikt iets in mijn hoofd en ineens ziet mijn nabije toekomst er een stuk rooskleuriger uit.

Ren kijkt over zijn schouder naar de bus, dan weer terug naar mij. Dan gaat zijn blik naar de Mustang, voor hij weer op mij landt. Ik zie het moment waarop hij doorheeft wat er achter mijn vraag zit. Hij knikt. ‘En toevallig is er nog een plekje vrij in de bus.’

‘Geef me vijf minuten,’ zeg ik en ik loop naar de achterkant van mijn compleet nutteloze huurauto, klik de kofferbak open en sleep mijn twee kanariegele koffers eruit. Dan smijt ik de klep weer dicht, ga op de grootste van de koffers zitten, haal mijn telefoon tevoorschijn en bel het servicenummer van het verhuurbedrijf. Naar het nummer hoef ik niet te zoeken, aangezien ik het de afgelopen twee uur zo’n zes keer heb gebeld. Na een kort wachtmuziekje dat hetzelfde effect heeft als nagels op een schoolbord, wordt er opgenomen door mijn nieuwe beste vriend Justin, met wie ik al eerder heb gesproken.

‘Luister, Justin,’ begin ik als hij zijn naam heeft genoemd en ik het kentekennummer van de auto heb doorgegeven, en ik vertel hem in het kort dat ik niet ga wachten op de pechservice van het bedrijf noch op een mogelijke vervangende auto. ‘Zoals ik al heb gezegd, heb ik haast. Een kwestie van leven en dood. Mijn dood, zeg maar. Ik moet vanavond naar Las Vegas. En nu heb ik toevallig iemand gevonden die ook die kant op gaat. En voor je iets gaat roepen over het gevaar van liften en het meerijden met vreemden, dat komt allemaal prima in orde.’ Ik werp nog een blik op de bus, waar de chauffeur inmiddels naast de deur staat en zijn eigen telefoongesprek voert. ‘Jullie nemen gewoon die auto mee en ik lever de sleutels morgen bij je in bij het verhuurbedrijf in Las Vegas. Probleem opgelost.’ Ik adem in en luister naar Justin, die na mijn spraakwerval eindelijk de kans heeft gekregen om ook iets te zeggen. Zijn zin begint met ‘Ja, maar’, iets wat ik er op dit moment gewoon even totaal niet bij kan hebben. ‘Dag, Justin, bedankt voor je medewerking,’ zeg ik zoetjes en ik hang op.

Als ik opkijk, zie ik dat Ren geamuseerd naar me staat te kijken. Ik til mijn telefoon op en schiet snel een fotootje van hem, met op

de achtergrond de bus met het logo van zijn team goed zichtbaar. 'Je hebt wel erg veel vertrouwen in een groep kerels die net een belangrijke uitwedstrijd hebben gewonnen. Misschien moet je Justin nog maar een keertje bellen en je door hem het concept van *stranger danger* laten uitleggen.'

'Uhuh,' zeg ik, terwijl ik de foto naar Hannelore stuur met de opdracht dat ze contact moet opnemen met de politie als ik morgenochtend nog altijd niet in ons hotel in Las Vegas ben aangekomen. *Vraag maar niets*, stuur ik er nog snel achteraan, alsof dat gaat helpen. Ik zie dat het net na halfnegen is, dus waarschijnlijk zit iedereen inmiddels aan het diner. Dat is gunstig, aangezien mama absoluut geen mobiele telefoons aan de eettafel tolereert en die regel gewoon is blijven gelden tijdens etentjes in restaurants. Dat geeft me in ieder geval een paar uurtjes de tijd om me op de onvermijdelijke *roast* van Juliette voor te bereiden.

'Vermoord langs de kant van de weg gevonden worden, is heel wat beter dan wat mijn familie met me van plan is als ik niet vanavond in Las Vegas ben.' Ik trek een gezicht en besef hoe wrang mijn woorden klinken. 'Nou ja, da's misschien ook niet echt waar. Maar toch, ik heb niet heel veel keus. Laten we het daar maar op houden.'

'Familiegedoe?' vraagt hij en hij loopt naar me toe. Hij pakt mijn andere koffer en gebaart dat ik moet opstaan. Dan pakt hij de koffer waarop ik zojuist zat en tilt ze beide moeiteloos naar de bus. Het duurt een seconde voor ik besef dat het de bedoeling is dat ik hem volg.

'Stan? Wil je de bagageruimte nog een keertje opendoen? We hebben een nieuwe passagier,' zegt Ren tegen de chauffeur, die met opgetrokken wenkbrauwen naar mijn gele koffers en vervolgens naar mij kijkt.

'Zeg maar niets,' is Ren de oudere chauffeur voor. 'Ik regel het wel met coach, als ik hem spreek.'

De chauffeur haalt zijn schouders op en laat dan het luik van het bagageruim onder in de bus openglijden. Ren schuift mijn koffers tussen een grote stapel sporttassen in en steekt zijn duim op naar Stan, ten teken dat het luik weer dicht mag. Dan gebaart hij dat ik hem voor moet gaan naar de ingang van de bus.

Ik slik. Waarschijnlijk is dit niet een heel geweldig idee. Nee, dit is hoogstwaarschijnlijk zeker weten geen goed idee. En toch stap ik het trapje op en de bus binnen. De volgende keer dat mijn moeder of Hannelore beweert dat ik niets overheb voor mijn familie, zal ik ze vriendelijk herinneren aan die keer dat ik in een bus vol vreemde kerels stapte om op tijd te komen voor een trouwerij.

'LATEN WE ONZE REPUTATIE, AL DAN NIET TERECHT, GEWOON EER AANDOEN'

Als Julie met autopech strandt, is een lift in de spelersbus van de Las Vegas Bees de enige mogelijkheid om nog op tijd in Las Vegas te komen. Ze aarzelt dan ook niet te lang en neemt het aanbod van quarterback Ren aan om mee te reizen naar Sin City. Gaandeweg de rit komt ze erachter dat ze meer gemeen heeft met Ren dan ze denkt. In Las Vegas aangekomen, wil ze nog geen afscheid nemen van de jongen die zichzelf omschrijft als 'het zwarte schaap van de familie'. Ren laat haar zijn stad zien en Julie merkt dat ze voor hem valt. En hard ook. Maar hoeveel kans heeft een relatie als je maar één nacht samen hebt?

Lis Lucassen is de auteur van de California Campus-serie, waar *Gestrand* deel van uitmaakt. Eerder verscheen al *Grenzeloos* en in dezelfde serie komt *Genadeloos*. Haar new adults zijn zo heerlijk Amerikaans getint dat je haast zou vergeten dat je boeken leest van een Nederlandse schrijfster.

Dit zegt de **Hebban Feelgood Club** over *Gestrand*:

"Zo is stranden helemaal niet erg."

"Genieten met een hoofdletter G!"

"Leuk tussendoortje. Hopelijk vervolgd!"

@zomerkeuning

@zomerenkeuning

zomerkeuning

Z&K

ISBN 978 94 0191 600 4 NUR 340

9 789401 916004

www.zomerenkeuning.nl